

(*Amos*, III, 5.) Putabamus nobis et Bernoni convenire in recipienda allegorica generationum consonantia; sed dissonantia primæ Martii et ultimæ Decembris hebdomadæ nos ab illa convenientia advocat. At de numero XIV hebdomadarum nobis et Bernoni convenit, quas etiam nos recipientes, ambulamus quidem simul eadem via, sed non ubique per eadem vestigia. Bernone enim sex diebus præcurrente, non a Sabbato jejunii cum eo, sed semper a Kalendis Martii ingredimur viam numerandi XII hebdomadas, easque ut et vos distinguimus per tres tesserescedecades; sed in prima tesserescedecadarum statutis jejuniorum hebdomadis prima scilicet Martii, secunda Junii, tertia Septembris, quarta Decembris. Sex autem dies qui supersunt, nihil ad distinguenda jejuniorum interstitia obsunt. Hoc extra interrogationem vestram adjeci,

A ut tollatur a vobis nota inconvenientiæ, quam priores vestræ litteræ imposuerunt nobis. Quod intrante Martio in VI vel VII feria uno anno jejunium Junii, altero anno jejunium Septembris in XV hebdomadam celebramus. Ut salva gratia vestra dicamus, nos secundum tenorem vestræ, non nostræ regulæ vestro præjudicio urgentes. Ecce videtis quæ sit causa mutæ dissonantiæ, sex scilicet dies a Bernone Martio subtracti, et quia tropum synecdoche vel dies temporum in jejuniis temporum non admittitis, quis nescit in quantis locis Scriptura vacillet, nisi a tropo synecdoche sustentetur? Non surrexit Christus a mortuis, nisi tropum synecdoche recipiamus. Vos qui gratia Dei divites estis in illo, in omni verbo, et in omni scientia, confirmet Deus usque ad finem sine crimine. Valet.

SIGEBERTI

EPISTOLA AD LEODIENSES

(MARTEN. A. C. I, 587.)

Roberto, Flandriæ comiti, ex bello sacro anno 1101 reverso, Paschalis papa litteras scripsit quibus illum hortatur ut Leodienses schismaticos, Henrico imperatoris adhærentes, ab Ecclesia expellat. Sententiam pontificiam impugnat Sigebertus in epistola ad Leodienses missa, quam, propter infensorem, quo in sanctam sedem, invehitur, animum, dare supersedimus. Exstat in tomis Conciliorum Labbei (X, 630), sine auctoris nomine, cum hoc titulo: « Responsoria Declamatio acerrima Leodiensium schismaticorum, qui, more suorum comparum in schismate Donatistarum adversus principes resiliunt, et catholicum nomen affectantium, suam Declamationem sic inscripserunt: Epistola Leodiensium adversus Paschalem papam. » EDITOR PATROLOGIÆ.

SIGEBERTI

EPISTOLA ADVERSUS LAICORUM IN PRESBYTEROS CONJUGATOS CALUMNIAM.

(MARTEN., *Thes.* I, 250.)

Hæc epistola scripta videtur occasione censuræ Gregorii VII papæ, qui ut incontinentes sacerdotes ad sanam mentem revocaret, vetuit ne quis fidelium eorum missas audiret, multo minus ne ecclesiastica sacramenta reciperet. Quam sententiam dum impugnare conatur noster, non uno in loco minus recte sentit. Et hoc quoque opusculum omittendum duximus. EDIT.

SIGEBERTI

Responsio ad epistolam Hildebrandi quam scripsit ad Herimannum Metensem in potestatis regiæ calumniam

Vide supra, in *Prolegomenis*, col. 16, notam 40.

FRAGMENTUM RHYTHMI DE S. LUCIA

AUCTORE SIGEBERTO

(Apud MABILL. *Annal. Bened.*, tom. IV, pag. 572.)

Ad monasterium Linburgense, in dioecesi Spirensi, anno 1042 translatae sunt sanctæ Lucie virginis et martyris reliquiæ, Heinrico imperatori, Conradi Salici filio, dono datae a Theoderico Mettensi episcopo,

qui eas ex Sancti Vincentii monasterio accepit, uti nos docent Lintburgensium monachorum hac de re litteræ, quas hoc loco referre non pigebit : Cænobitis beati Vincentii et Sanctæ Lucie, vineæ scilicet Dei electæ, Lintburgensis cænobii grææ pusillus, dignos Deo facere fructus. Pignus reliquiarum sanctæ martyris Lucie, novèrit vestra fraternitas nos omni pretiosa margarita amabilius possidere : sed quo modo et a quibus personis ad nos translatum sit, certa vobis ratio pro nostra experientia patebit. Divæ memoriæ domnus Conradus imperator, cum conjuge sua Gisla, devotissimus nostri loci exstitit fundator atque constructor; quo adhuc vivente, cripta et quedam monasterii altaria sunt dedicata. Eo autem ex hac luce migrante, cum filius ejus Heinrichs eundem locum non minus studiose reparaverit, plerisque sanctorum reliquiis longe lateque congregatis, etiam sanctæ Lucie brachium a Theoderico, secundo Mettensis Ecclesiæ pontifice, petiit et impetravit. Quo ad nos, ipso præsule deferente, translato, ferunt ad probationem, si Lucia Siciliensis esset, cum id a Domino precibus quæreretur, signorum iudicii declaratum. Sed et hactenus per ejus opitulationes multarum sunt infirmitatum curationes. Hujus addita veneratione, nostrum templum in honore sanctæ crucis et sanctæ Mariæ semper virginis, et sancti Joannis evangelistæ est dedicatum. De cujus gestis non sunt nobis alii sermones, excepta illius sub Paschasio proconsule passione. Quam, ut spondistis, metricè compositam nobis transmittere dignemini, ut illius præclari participemur opusculi, cujus una vobiscum pretiosi compositores sumus corpusculi. Valetè in Domino, fratres dilectissimi, sanctæ Lucie et omnium sanctorum precibus adjuti. » Hactenus epistola Lintburgensium, ex codice Sancti Vincentii a nobis eruta. Scripta est post initium sæculi duodecimi, quo tempore Sigebertus, Gemblacensis monachus, qui litteras apud Sanctum Vincentium docuit, rhythmum de sancta Lucia composuit, cujus copiam hac epistola postulant Lintburgenses. Huc spectat Sigeberti versus rhythmi qui sequuntur.

Pro tam beatæ pignore virginis
 Se gloriantur participes fore
 In laudibus Christo canendis
 Ecclesiæ parochi Spirensis.
 Te dico Lintburch nomine nobilis,
 Fundata summi servitio Patris,
 Manu Cunradi imperantis,
 Ipsius et Gisilæ jugalis.
 Cum multa comant ecclesiæ decus,
 Quæ largâ regum contulerat manus
 Nil tam pium, nil tam decorum
 Inter opima tenes bonorum,
 Quam sancta sanctæ pignora virginis,
 Quam laude nobiscum celebri collis :
 Vos brachio Lucia solo,
 Corpore nos sacrat ipsa toto.
 Vobis hoc Henrich junior attulit,
 Nobis Deodrich junior abstulit :
 Augustus Henrich gloriosus,
 Deodrichque stola decorus.

Et in fine auctor :

Lucia, martyr fortis et inclyta,
 Lucia, virgo nobilis et pia,
 Me me misellum Sigebertum
 Extrahe ab ignibus inferorum.

FRAGMENTUM DE S. LULLO

(Apud MABILL. Acta SS. Ord. S. Bened. tom. IV, pag. 302, in Elogio S. Lulli.)

Litem de jurisdictione monasterii Fuldensis Lullam inter et Sturmium abbatem intercessisse, nec contentioni bilem defuisse, ut fit in similibus causis, pronum est credere. Et dum Sturmius jura monasterii sui a Romanis pontificibus concessa, regum auctoritate munita, strenuè propugnât, exorta inter se suosque dissensione, pars Lullo metropolitano blandiri, crimina Sturmio affingere. Quæ ille dum nimis credulus (quod vitium in homines commotos facile cadit) ad regem desert, invidiæ notam apud Sturmii amicos et laudatores retulit, et forsitan ob hanc causam male audiit apud Adrianum papam. Verum longe aliter de hoc facto sensit anonymus Gemmelacensis, Vitæ Lullanæ scriptor, quem Sigebertum, ejus loci monachum, esse suspicor, qui exposita translatione corporis S. Bonifacii in Fuldense monasterium, hæc subdit :

His rebus bene ex sententia gestis, archiepiscopus omnem operam suam in locum ipsum intendit. Verum ea longe aliter quam ipse spe conceperat, cessere. Nam Sturmio quidam nomine tunc præerat monasterio,